

selv ejer de Midler, han spekulerer med eller køber Aktier for, kan han godt købe Papirer ikke blot hos een, men hos mange forskellige Banker og ogsaa gennem forskellige Bankafdelinger, og det kan være meget vanskeligt for Finansministeren at finde, hvor Jensen har været henne. Derimod vil han, hvis han bliver hjemme, meget let kunne blive opdaget, og det holder han maaske slet ikke af at blive. Derfor vil jeg fra vort Synspunkt mene, at denne Bestemmelse vil være til absolut Gene for de nuværende Bankforretninger, Pengehandlere, der findes ude omkring i Landet, udenfor København. Jeg synes derfor, at man skal være sig for at indsætte en Bestemmelse som den af mig her omtalte. Det er ikke noget, jeg siger, fordi jeg tænker mig til det, men det er blevet udtalt til mig af Folk, som har med de Forretninger at gøre, at de er ganske paa det rene med, at i Løbet af kortere eller længere Tid vil hele denne Forretning blive forlagt her ind til København. Og saa kan de udenbys Forretninger sige, at de har haft den: den Tid var god, men nu er vi færdige med at have den!

Maa jeg gøre en enkelt Bemærkning i Anledning af, at der i Stedet for den tidligere Bestemmelse: at Papirerne skulde være i Orden samme Dag, er indsat den Bestemmelse, at de skal være det senest den næste Dag. Skal dette fortolkes saaledes, at det skal være næste Hverdag? Ellers skal de jo nemlig, hvis Forretningen er afgjort om Lørdagen, ordne Papirerne om Søndagen. Men man skal ikke lave Lovene saaledes, at der straks kan være Tvivl om deres Mening, og her er det vel den, at Udtrykket „næste Dag“ skal betyde næste Hverdag, og saa bør det ogsaa staa saaledes.

Jeg skal i øvrigt ligesom min Meningsfælle for Københavns 1ste Kreds (Poul Rasmusen) anbefale, at Lovforslaget fremmes. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at jeg for mit Vedkommende paa ingen Maade har rokket ved eller kritiseret selve det Princip, der er nedlagt i Lovforslaget. Jeg ved, at Staten fattes Penge, og Penge skal der skaffes, og jeg erklærer mig ogsaa rede til at medvirke dertil, men jeg vil meget henstille, at man ikke gør Byrden for vore Medborgere strengere, end det lige netop er nødvendigt. Skulde det senere vise sig, at Folk omgaar Loven, skal jeg være den første til at være med til at stramme Baandene, men saa længe der ikke er Bevis for, at det er nødvendigt, vil jeg anmode den højtærede Finansminister

om at medvirke til at gøre Forholdet saalempeligt som muligt.

Lewinsky: Den Gruppe, jeg tilhører, er sjælden begejstret for Skattelove af indirekte Karakter. Naar vi alligevel kan tilsige vor Tilslutning til det foreliggende Lovforslag, er det, fordi det forekommer os, at dette Lovforslag i nogen Grad maa siges at falde ind i det System, vi har herhjemme, og at det, naar vi skal have en indirekte Beskatning, vistnok er en Beskatningsform, som gør mindre Skade paa Omsætningen end andre. Og under Hensyn til den Trang til nye Indtægtskilder, der maa siges at være til Stede indenfor Staten, vil ogsaa vi være med til at yde det foreliggende Lovforslag vor Støtte.

Finansministeren (Brandes): Jeg har ikke paa Forhaand været i Tvivl om, at det høje Landsting vilde behandle dette Lovforslag i et Udvalg, og Forsikringen herom fra forskellige Sider kommer mig ingenlunde uventet. Jeg har heller ikke tænkt mig, at et Forslag af en saadan fiskal Karakter og indeholdende saadanne Bestemmelser, som dette indeholder, ikke skulde gøres til Genstand for en grundig Undersøgelse i Udvalg. Naar man har appelleret til min Forhandlingsvillighed overfor det høje Landsting, kan jeg naturligvis paa Forhaand sige, at jeg er villig til at forhandle baade de store Ting og de smaa Ting, der er blevet fremdraget, med det kommende Udvalg, men jeg skal ikke nægte, at den Forhandling, som nu har fundet Sted, dog har frembragt saa mange Indvendinger mod dette Lovforslag, at jeg gribes af nogen Frygt for, at disse mange Indvendinger, skønt Kærligheden til Lovforslaget forsikres fra alle Sider og Tilsigelse gives om at fremme det, dog vil komme noget i Vejen for, at Forslaget faar den tiltænkte gode Form, og naturligvis endnu mere for, at Forslaget vedtages hurtigt af det høje Landsting. Om dette sidste tør jeg maaske straks sige, at jeg paa Forhaand maa resignere, hvis dette Forslag ikke kan gøres færdigt inden 1. December, men jeg maa ogsaa hævde, at det ikke staa saaledes, at Forslaget just behøver at være færdigt til en 1ste i en Maaned, der vil intet være til Hinder for, at man tager en Dag i Midten eller Begyndelsen eller Slutningen af en Maaned til dets Ikrafttræden. Jeg mener ikke, at man skulde undvære nogen Dag i saa Henseende, hvis man kunde skaffe den. Naar derimod det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds